

De Tuin (6)

Gina :

Ik ruik, hoor, voel, zie:

het bewegen van slakken, ganzen, kevers, nevels, bloemen;
de kleuren op appels en het glinsteren van hun vlees,
de pitten in hun stervormig hart.

Ik voel

het loslaten,
ontbindingsprocessen,
vuurbewegingen.

Mijn grond herlaadt zich.

Luk :

Hoe lang zijn die wouden gesloten geweest

Veel te lang hebben we hen niet meer gekend

Wat een vreugde: dit weerzien, onaangerod

Ah deze eeuwig smaragdgroene bomen,
dit vuurblauwe van mossen en kruiden,
karmijnen, lila, blauwblauwe bloemen,
spectra van vlindervleugels en dauwen,
't geklater, gemurmel, geroezemoes
van dieren en winden, stenen, water...

Hier bewegen wij nu, opnieuw geopend
Veel te lang bleven deze deuren zo dicht
voor de vreugde van 't zien wat onaangeroerd

Ah deze fluisteringen, geurend gras,
eindelijk onttoverd door vonken licht,
daar de kringen in 't zand, als de asse
van elfendansen, nog niet vergeten
en tenslotte staat hij daar, 't ranke lijf
nog witter dan herinnerd: de eenhoorn,
maagdelijke koning van al dit woud...

Luk Heyligen :

De maagdelijke koning.